

Nr 274

Av herr **Stridsman m. fl.**, om bidrag från älgskadefonden för bilskada vid sammanstötning med älg.

(Lika lydande med motion nr 155 i Första kammaren)

I skrivelse den 29 november 1967 har domänstyrelsen och statens naturvårdsverk föreslagit att ersättning från älgskadefond för bilskada genom olyckshändelse i trafiken som orsakats av älg ej längre må utgå.

Som skäl härför har anförts, att administrationen av den nuvarande bidragsformen är arbetskrävande och kostsam för statsverket, att ett flertal av de vanligaste bilmärkena säljes med vagnskadegaranti och att man i övrigt genom vagnskadeförsäkring kan skydda sig mot förlust på grund av skador vid sammanstötning med älg samt att ifrågavarande skador endast utgör en ringa del av hela antalet vagnskador till följd av biltrafik.

Vi ställer oss mycket tveksamma till det framlagda förslaget. Det kan knappast vara skäligt att helt övervältra kostnaden härför på den enskilde skadelidande bilägaren. Det är visserligen påtagligt att systemet med vagnskadegaranti för ny bil gällande de 3—5 närmaste åren efter inköpet och med kostnaden inbakad i bilens försäljningspris ökat i omfattning och säkerligen ganska snart kommer att tillämpas vid största delen av personbilsförsäljningen här i landet. Så länge sådan garanti gäller, kan vi godtaga resonemanget att hjälp av älgskadefond ej bör utgå. Även om självrisken ofta är betydande är dock bilägaren garderad för mera omfattande ekonomisk förlust i samband med älgkrock. Härtill kommer att de som köper nya bilar och sålunda har vagnskadegaranti (eller kaskoförsäkring) genomsnittligt torde utgöra de ekonomiskt bäst ställda bland bilägarna eller de som genom bilens nyttjande i tjänst eller näring bäst kan finansiera bilinnehavet. Emellertid har flertalet bilägare vagnar som inköpts begagnade och för vilka vagnskadegarantin ej längre gäller. I denna grupp finns de ekonomiskt sämst ställda bilägarna för vilka en vagnskadeförsäkring utgör en väsentlig kostnad. Det skulle i många fall drabba sådana hårt om de efter sammanstötning med älg icke skulle ha möjlighet att få hjälp med reparationskostnaden. Till denna kategori hör ofta t. ex. skogsarbetare och småbrukare, som har att färdas på vägar där krockrisken med älg är betydande och som behöver bil då arbetsplatserna ofta får sökas allt längre från hemmet. Vi anser därför att även i fortsättningen den som fått sin bil skadad i mera betydande omfattning vid sammanstötning med älg och som icke

genom vagnskadegaranti eller försäkring får väsentlig hjälp bör kunna erhålla bidrag från älgskadefond.

I årets statsverksproposition delar jordbruksministern uppfattningen att bidragen bör avskaffas. Avvecklingen föreslås ske under en övergångstid på högst tre år räknat från den 1 juli 1969. I propositionen föreslås vidare att Kungl. Maj:t bör få besluta om tidpunkten då bidragen skall avskaffas.

Med hänvisning till vad vi ovan anfört föreslås,

att riksdagen måtte besluta att den som fått sin bil skadad i mera betydande omfattning vid sammanstötning med älg och som icke ersätts genom vagnskadegaranti eller försäkring även i fortsättningen bör kunna få bidrag från älgskadefond.

Stockholm den 22 januari 1969

Torsten Stridsman (cp)

Tage Sundkvist (cp)

Bertil Jonasson (cp)

Erik Larsson (cp)

i Norderön

Nr 275

Av herr **Sundkvist m. fl.**, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Ersättningar vid bildande av naturreservat.

(Lika lydande med motion nr 153 i Första kammaren)

Stockholm den 22 januari 1969

Tage Sundkvist (cp)

Bertil Jonasson (cp)

Arne Persson (cp)

Stig Josefson (cp)

i Heden

i Arrie